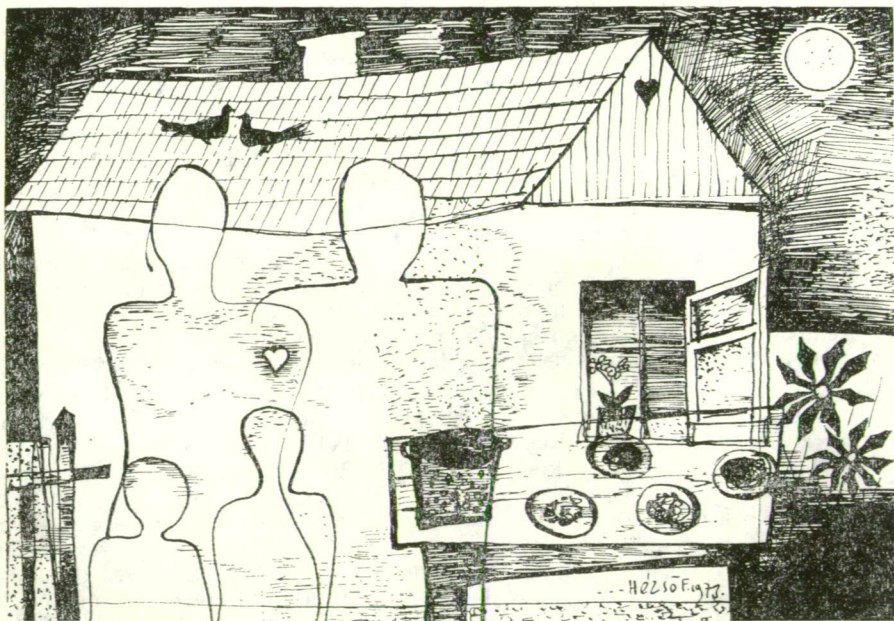

is a pénz bejövetele eránt mindennünen megcsalt a reménység és várakozás; azonban azt is tudjátok, mely szomorú környülállások között vagyok hosszas nyavalyám miatt. — Megengedtek tehát, úgy reménylem, hogy aprólékos adósságaimmal még későbbre maradok. — Én azt magam sem tudom, mennyi, és ez okon kérlek küldjétek ki most a summáját, hozzátévéen a négy gyékényszéknek az árát is. Reménylem, csak adódik nékem is majd módon és azt lefizethetem oda, ahová írástokban kívánjátok. Mit írjak még? Írhatnám még, hogy sokkal rosszabbul vagyok, mint voltam; — a lábom nem bír, nem eszem, a mit eszem is, kihányom; hogy a köhögés szakadatlan rajtam, és 10 grádussal erőszakosabb stb.

De az effélékkel minek terheljelek; ha meggyógyulok, megírom, ha meghalok, léssen tán, ki megírja: Isten hozzátok! ne szünjetekek meg szeretni, aki titeket halálíg fog szeretni Csokonai M.”

*

Elküldte a levelet, kívülről ráírta a sóhajnyi címzést: „A három Metsző Atyafiaknak, ha még megvolnának.” S aztán: kedv, remények, Lillák, isten véletek. Derecskéről már csak meghalni vitték vissza édesanyja félig még üszkös otthonába. A három metsző atyafiak egyike, Papp József, amikor eljutott hozzá költő barátjának halálhíre, elővette a hozzájuk címzett levelet, újra elolvasta, szeme könnybe lábadt, megcsókolta azt a helyet, ahol a rajongva szeretett cimbora neve állt, s aztán ezt írta rá: „Ez utolsó kézírata Csokonainak.”

HÉZSÓ FERENC: CSALÁD